FICTION CONNECTION

COLECȚIE COORDONATĂ DE
Magdalena Mărculescu

Liza Marklund

Pe viață

Traducere din engleză de
Dina Litzica

3
TREI

Editori:
Silviu Dragomir
Vasile Dem. Zamfirescu

Director editorial:
Magdalena Mărculescu

Coperta colecției: Faber Studio
Foto coperta: Andrea Monikos

Director producție:
Cristian Claudiu Coban

Redactor:
Florin Pîtea

Dtp:
Gabriela Chircea

Corectură:
Ana-Maria Tamaş
Eugenia Ursu

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
MARKLUND, LIZA
Pe viață / Liza Marklund; trad.: Dina Litzica. – Bucureşti: Editura Trei, 2013
ISBN: 978-973-707-879-7

I. Litzica, Dina (trad.)

821.113.6-31=135.1

Autor: Liza Marklund
Titlul original: Livstid

Copyright © 2007 by Liza Marklund

Prezenta ediție s-a publicat prin acord cu Salomonsson Agency, Suedia.

Copyright © Editura Trei, 2013
pentru prezenta ediție

C. P. 27-0490, București
Tel. /Fax: +4 021 300 60 90
e-mail: comenzi@edituratrei.ro
www.edituratrei.ro

ISBN: 978-973-707-879-7

Partea 1
IUNIE

Joi, 3 iunie

1

Apelul a plecat la ora 03:21. A fost trimis către toate maşinile în patrulare din centrul Stockholmului; era scurt şi la obiect: „Centrul de control către toate unitățile, raportați orice foc de armă în zona străzii Bondegatan".

Fără alte detalii. Fără număr de imobil, niciun fel de date despre victime sau despre identitatea persoanei care sunase.

Chiar şi aşa, Ninei i s-a strâns stomacul.

Bondegatan e o stradă lungă: probabil că are peste o mie de locuitori.

Andersson, care stătea în dreapta ei, a dat să pună mâna pe stația radio, dar Nina i-a luat-o înainte; a apăsat butonul de transmisie, conducând cu cealaltă mână.

— Aci 1617, a răspuns. Mai avem o stradă şi ajungem. Aveți un număr de imobil?

Andersson a scos un oftat dramatic şi, în mod demonstrativ, şi-a întors capul, uitându-se pe geamul maşinii. În timp ce se apropiau de Bondegatan, Nina i-a aruncat o privire scurtă. *Treaba ta, n-ai decât să faci figuri.*

— Centrul de control către 1617, s-a auzit vocea operatorului. Sunteți unitatea cea mai apropiată. Tu eşti, Hoffman? Terminat.

Seria maşinii de patrulare era legată de seria insignei. Înainte de intrarea în tură, fiecare polițist introduce numărul maşinii şi seria insignei în Sistemul Centralizat de Planificare a Operațiunilor[1], prescurtat în mod isteț COPS, astfel încât operatorul de la centrul de comunicații ştie în orice moment cine în ce maşină se află.

— Confirm. Intru acum pe Bondegatan.

— Cum arată? Terminat.

A oprit maşina şi a privit în sus, spre clădirile greoaie, de piatră, de pe ambele părți ale străzii. Lumina zorilor nu coborâse încă printre ele, aşa că şi-a mijit ochii pentru a putea desluşi formele. Un singur apartament avea luminile aprinse, la etajul superior al unei clădiri de pe partea dreaptă, restul era cufundat în întuneric. Evident, era noaptea în care se făcea curățenie, parcarea era interzisă, ceea ce dădea impresia că strada era pustie, abandonată. Singura maşină de pe toată strada era un Peugeot ruginit, cu o amendă de parcare în parbriz.

— După câte văd, niciun fel de activitate. Despre ce număr e vorba? Terminat.

Operatorul i-a dat adresa şi femeia a înghețat: *E adresa Juliei. Acolo locuiesc Julia şi David.*

— Aruncă o privire, 1617. Apropie-te cu grijă.

A lăsat jos toate geamurile maşinii, încercând să prindă vreun zgomot de pe stradă, a băgat în viteză, a stins farurile şi a pornit încet, fără girofar, fără sirenă, pe

[1] În engleză Central Operations Planning System (COPS = polițişti). (*N.t.*)

strada atât de cunoscută. Andersson se înviorase şi s-a aplecat în față, atent.

— Crezi că-i ceva? a întrebat-o.

Mă rog la Dumnezeu să nu fie nimic.

A parcat în fața clădirii şi a oprit motorul, apoi s-a aplecat, uitându-se la fațada clădirii. Un geam de la etajul doi era luminat.

— Trebuie să presupunem că situația e periculoasă, a zis apăsat şi a pus mâna pe stație. Aici 1617, suntem pe poziție şi se pare că în clădire există oameni treji. Să-l aşteptăm pe 9070? Terminat.

9070 era maşina de comandă a operațiunilor.

— 9070 e încă în Djursholm, i-a răspuns operatorul.

— Mai sunt alte maşini în zonă? Sau unitatea de intervenții rapide? Terminat.

— Schimbăm frecvența, i-a răspuns operatorul. Toate unitățile implicate, treceți pe zero şase.

În maşină s-a făcut linişte. Vesta antiglonț o apăsa pe coloană. Pierzându-şi răbdarea, Andersson a început să se foiască şi a privit în sus, spre clădire.

— E foarte posibil să fie o alarmă falsă, a spus el.

Dă Doamne, să fie alarmă falsă!

Radioul a pârâit.

— În regulă, a schimbat toată lumea frecvența? 1617, eşti acolo?

A apăsat pe butonul de transmisie; gura îi era uscată.

— Zero şase, suntem aici, terminat.

Au răspuns şi ceilalți, două maşini de patrulă din centru şi una de la unitatea regională.

— Unitatea de intervenții rapide nu e disponibilă, i-a răspuns operatorul. 9070 e pe drum. Hoffman, preiei comanda până soseşte unitatea specializată. E nevoie

de o acțiune echilibrată. Ține câteva unități la distanță. Înconjurăm zona, o blocăm cu maşini. Toate unitățile se apropie în linişte.

Tocmai în momentul acela, o maşină de patrulă a intrat pe Bondegatan, venind din direcția opusă. S-a oprit la distanță de-o stradă, a stins farurile şi a oprit motorul.

Nina a deschis portiera şi a coborât; paşii îi răsunau în liniştea nopții. Şi-a băgat casca în urechea stângă şi a deschis portbagajul. Baston şi scut, i-a şoptit lui Andersson şi a trecut radioul portabil pe frecvența zero şase.

La capătul străzii a văzut doi polițişti, care coborau din maşină.

— 1980, tu eşti acolo? a întrebat cu voce joasă în microfonul fixat pe umărul drept.

— Confirm, i-a răspuns unul dintre cei doi, ridicând mâna.

— Veniți cu noi.

Le-a comandat celorlalte maşini de patrulă să-şi ocupe pozițiile în colțurile opuse ale piațetei pentru a avea vizibilitate asupra întregii zone, una la intersecția între Skånegatan şi Södermannagatan, iar cealaltă pe Östgötagatan.

Andersson căuta de zor printre bandaje, stingătoare de incendiu, rachete de semnalizare, lanterne, gel antiseptic, triunghiuri reflectorizante, bandă de protecție, lopeți, documente şi alte lucruri înghesuite în portbagaj.

— 1617 către control. Aveți numele persoanei care a sunat? Terminat.

Urmă o tăcere scurtă.

— Erlandsson, Gunnar, etajul doi.

A ridicat capul şi a văzut lumina aprinsă într-o bucătărie, la etajul doi. E treaz, intrăm.

Ceilalți polițiști s-au apropiat şi s-au prezentat: Sundström şi Landén. Nina a dat scurt din cap şi a introdus codul de acces în interfonul de la intrarea în clădire. Nimeni nu a reacționat la faptul că ştia codul. A intrat în hol şi a dat încet volumul radioului. Bărbații au urmat-o în tăcere. Andersson, care a intrat ultimul, a proptit uşa, pentru ca să se poată retrage ceilalți rapid afară, dacă era cazul.

Scara era întunecată şi pustie. Singura lumină venea de la lift şi se prelingea prin fereastra îngustă a uşii de metal.

— Există vreo curte? a şoptit Landén.

— În spatele liftului, i-a răspuns Nina. Uşa din dreapta duce la subsol.

Landén şi Sundström au controlat fiecare câte o uşă; ambele erau încuiate.

— Deschide uşa de la lift, i-a cerut Nina lui Andersson.

A deschis-o larg şi a proptit-o pentru ca nimeni să nu poată folosi liftul, apoi s-a oprit lângă trepte, aşteptând alte ordine.

Femeia simțea cum îi bubuia panica în ceafă, dar a încercat să se calmeze, repetându-şi în gând cuvintele din manualul polițistului: *Faceți o evaluare inițială a poziției. Securizați scara. Vorbiți cu persoana care a făcut apelul telefonic şi aflați unde s-au tras focurile de armă suspecte.*

— Bine, hai să vedem, a spus ea şi a luat-o repede în sus, pe scări, etaj după etaj. Andersson o urma, la distanță de un etaj.

Casa scării era mohorâtă. Hainele îi foşneau la fiecare mişcare. Peste tot mirosea a lichid de curățat. Simțea prezența oamenilor în apartamente, dar fără a auzi voci — un scârțâit de paşi, un robinet deschis.

Totul e în regulă, nu-i nimic aici, niciun pericol, totul e în ordine.

În sfârşit, a ajuns la ultimul etaj şi abia mai putea să respire. Apartamentele de aici erau diferite de celelalte, holul era placat cu marmură şi uşile aveau sisteme speciale de securitate. Ştia că la sfârşitul anilor '80, asociația de proprietari renovase podul, împărțindu-l în apartamente de lux, exact înainte de prăbuşirea pieței imobiliare. Apartamentele au stat goale câțiva ani, asociația ajungând în pragul falimentului. Acum erau ridicol de scumpe, dar ținea minte că Julia îi spusese că David era încă nemulțumit de deciziile proaste luate de comitetul anterior.

Andersson a ajuns-o din urmă, respirând cu greutate.

— Se pare că-i o alarmă falsă.

Nina i-a simțit dezamăgirea din glas. Bărbatul şi-a şters transpirația de pe frunte.

— Hai să vedem întâi ce are de spus bărbatul care a sunat, i-a răspuns ea şi a coborât scările.

Sundström şi Landén aşteptau la etajul doi, lângă o uşă pe care scria „Erlandsson, G&A".

Nina s-a apropiat de uşă şi a bătut încet.

Niciun răspuns.

În spatele ei, Andersson se muta, nerăbdător, de pe un picior pe celălalt.

A bătut din nou, de data asta mult mai tare.

Uşa s-a deschis şi, în crăpătura lăsată de lanțul de siguranță, a apărut un bărbat îmbrăcat într-un halat de prosop, cu dungi albe şi albastre.

— Gunnar Erlandsson? Poliția! i-a spus Nina, arătându-i insigna. Ați sunat în legătură cu unele zgomote suspecte? Putem intra?

Bărbatul a închis uşa, s-a chinuit câteva secunde cu lanțul, după care a deschis-o.

— Intrați, le-a şoptit. Vreți o cafea? Avem şi nişte cornuri cu gem de rubarbă, făcute de nevastă-mea. Acum moțăie — are probleme cu somnul şi a luat o pastilă…

Nina a intrat în hol. Apartamentul era identic cu cel al lui David şi al Juliei, cu singura diferență că aici era mult mai multă ordine.

— Vă rog, nu vă deranjați pentru noi.

Îşi dădu seama că Gunnar Erlandsson i se adresase lui Landén, era cel mai înalt dintre cei doi bărbați care o însoțeau. Acum, îşi muta privirea de la unul la altul, nehotărât.

— Domnule Gunnar, hai să ne aşezăm şi să ne spuneți ce ați auzit, i-a spus Nina, apucându-l uşor de cot.

Bărbatul s-a îndreptat.

— Bineînțeles. Da, bineînțeles.

I-a condus în livingul impecabil de curat, mobilat cu canapele de piele şi cu un covor gros pe jos. Din obişnuință, a ales fotoliul din fața televizorului, iar Nina s-a aşezat pe colțul mesei joase din fața lui.

— Spuneți-mi ce s-a întâmplat, Gunnar.

Bărbatul a înghițit cu zgomot, ochii îi fugeau în continuare de la un polițist la celălalt.

— M-am trezit, m-a trezit un zgomot, un fel de „bang“. Parcă a fost o împuşcătură.

— Ce v-a făcut să credeți c-a fost o împuşcătură?

— Stăteam în pat, la început n-am fost sigur dacă nu cumva visez, după aia am auzit din nou.

A scos o pereche de ochelari şi a început să-i şteargă, nervos.

— Vânați? l-a întrebat Nina.

Erlandsson a privit-o oripilat.

— Doamne fereşte, nu! Să omor animale nevinovate? E o barbarie!

— Atunci, dacă nu sunteți obişnuit cu armele de foc, ce v-a făcut să credeți că era o împuşcătură? Putea fi un rateu de la o maşină sau vreun alt zgomot din stradă?

Bărbatul a clipit de câteva ori şi şi-a ridicat privirea spre Landén.

— N-a venit de afară, a răspuns, arătând cu degetul spre tavan. A venit din apartamentul familiei Lindholm. Pot să jur că de-acolo a venit.

Nina a simțit cum începea să se învârtă camera cu ea şi s-a ridicat repede, strângând din dinți ca să nu țipe.

— Mulțumim, o să venim mai târziu pentru declarația oficială.

Bărbatul a mai spus ceva despre o cafea, dar Nina a ieşit grăbită pe hol şi a început să urce scările în fugă spre apartamentul lui David şi al Juliei.

Le-a făcut semn lui Sundström şi lui Landén să acopere scările în ambele direcții şi lui Andersson să vină cu ea la uşă. S-au aşezat de-o parte şi de cealaltă a uşii, ca să nu fie în bătaia focului.

A încercat uşa. Era încuiată. Ştia că se încuia automat dacă nu era lăsată deschisă. Şi-a scos bastonul telescopic din centură, apoi l-a extins cu o mişcare sigură şi scurtă a încheieturii. Cu grijă, a introdus vârful bastonului pe fanta cutiei de scrisori şi a privit în apartament.

Holul era luminat. Dinăuntru venea un miros de cerneală de ziar. Pe preşul din fața uşii se vedea un colț de ziar — era ziarul de dimineață. A băgat bastonul de-a latul fantei, pentru a ține clapa ridicată. Şi-a scos pistolul şi s-a asigurat că avea glonț pe țeavă, apoi le-a făcut semn

celorlalți să fie pregătiți. A dat din cap spre sonerie: urma să-şi facă simțită prezența.

A îndreptat arma spre podea, a apăsat butonul soneriei şi a auzit-o sunând în apartament.

— Poliția! Deschideți!

A ascultat cu atenție orice sunet care ar fi putut veni dinspre apartament.

Niciun răspuns.

— Julia! a strigat, nu foarte tare. Julia, eu sunt, Nina. Deschide. David?

Vesta strâmtă o strângea, iar Nina respira cu greutate. Fruntea i s-a umplut de broboane de transpirație.

— E… familia Lindholm? a întrebat Andersson. Ofițerul David Lindholm? O cunoşti pe nevasta lui?

Nina şi-a băgat arma în toc, şi-a scos telefonul personal din buzunarul interior al vestei şi a format numărul atât de cunoscut.

Andersson a făcut un pas spre ea.

— Ştii… a început el, stând mult prea aproape.

Femeia s-a abținut cu greu să nu se dea înapoi.

— Dacă ai o relație personală cu cineva de aici n-ar trebui să…

L-a privit lung, în timp ce în apartament telefonul a început să sune. A sunat mult, în gol.

Andersson a făcut un pas în spate. Soneria telefonului s-a oprit şi a intrat robotul. Nina a închis şi a format alt număr. De dincolo de uşă s-a auzit o melodie veselă. Probabil că mobilul Juliei era în geantă, lăsată pe jos, în hol.

„E acasă, a gândit Nina. Nu iese niciodată fără geantă.“

— Julia, a zis ea când a intrat căsuța poştală. Julia, eşti acolo?

Tăcere. A făcut câțiva paşi în spate, a apăsat butonul de transmisie de pe radioul portabil şi a început să vorbească în şoaptă.

— Aici 1617. Am vorbit cu informatorul nostru, care credea că a auzit împuşcăturile, probabil din apartamentul de deasupra. Ne-am făcut cunoscută prezența, dar nu am primit niciun răspuns din apartament. Ce ne sfătuiți? Terminat.

A urmat o scurtă pauză, după care a auzit răspunsul în cască.

— Unitatea de intervenții rapide e în continuare indisponibilă. Tu hotărăşti. Terminat.

A lăsat radioul în jos.

— În regulă, a spus în şoaptă, privindu-i pe Andersson şi pe ceilalți doi de pe scară. Forțăm uşa. Avem vreo rangă în maşina 1617?

— Avem una la noi în maşină, i-a răspuns Landén.

I-a făcut un semn din cap înspre scări şi bărbatul a pornit.

Anderson a început să vorbească:

— Crezi că-i în ordine să conduci tu operațiunea dacă…

— Care-i alternativa? i-a tăiat-o Nina, mai dur decât şi-ar fi dorit. Să-ți predau ție comanda?

Andersson a înghițit.

— Acum câtva timp n-a fost ceva ciudat cu Julia Lindholm? N-a fost implicată într-un scandal?

Nina l-a ignorat; şi-a scos mobilul şi a sunat-o din nou pe Julia. Niciun răspuns.

Landén s-a întors cu echipamentul: o bară de metal de aproape un metru, practic o rangă ranforsată.

— Chiar crezi că ne descurcăm? a întrebat-o gâfâind şi i-a întins ranga.

— Orice întârziere poate înrăutăți situația.

Paragraful 21 din Legea polițistului: *Poliția are dreptul de a intra pe o proprietate, încăpere, sau orice altă incintă, dacă există indicii care duc la concluzia că în interior există persoane decedate, inconştiente, sau în incapacitatea de a cere ajutor…*

I-a întins ranga lui Andersson, a ridicat piedica revolverului şi le-a făcut semn din cap celorlalți să-şi ocupe pozițiile.

În timp ce Andersson băga ranga în rama uşii, Nina a pus piciorul în marginea uşii, pentru a evita ca omul să fie accidentat în cazul în care cineva dinăuntru ar fi forțat ieşirea, încercând să fugă. Uşa a cedat la a treia încercare şi în hol s-a risipit un miros vag de mâncare.

A ascultat cu grijă după vreun zgomot. A strâns pleoapele şi s-a concentrat. A întors rapid capul în stânga, aruncând o privire în hol — gol. Altă privire spre bucătărie — nimic. A treia privire, în direcția dormitorului — la fel.

— Intru, a zis, lipindu-şi spatele de rama uşii şi s-a întors spre Andersson. Acoperă-mă. Poliția! a strigat din nou.

Niciun răspuns.

Încordată, s-a rotit în dreptul uşii, a împins ziarul cu piciorul şi a păşit uşor în hol. Lampa din tavan se legăna încet, probabil din cauza curentului. Într-adevăr, geanta Juliei era pe jos în hol, în stânga uşii. Lângă ea se afla jacheta lui Alexander. Hainele Juliei şi ale lui David erau atârnate în cuier, pe peretele din dreapta.

A privit drept înainte, înspre bucătărie; îi simțea respirația lui Andersson în spate.

— Controlează camera copilului, i-a spus, făcând un semn cu arma către prima uşă deschisă din stânga, fără să-şi ia ochii din direcția bucătăriei.

Bărbatul s-a strecurat în apartament prin spatele ei — i-a auzit foşnetul pantalonilor.

— Camera copilului e goală, a răspuns el câteva clipe mai târziu.

— Controlează dulapurile. Închide uşile după ce termini.

A mai făcut câțiva paşi şi a aruncat o privire în bucătărie. Masa era goală, dar erau farfurii pe bufet, cu resturi de spaghetti bolognese.

Curentul venea din dormitor: probabil că unul dintre geamuri era deschis. Draperiile erau trase, iar camera era în întuneric. Timp de câteva secunde, Nina a privit în toate colțurile, dar nu a detectat nicio mişcare. Şi totuşi, mirosea a ceva — un miros ascuțit şi nefamiliar.

A întins mâna şi a aprins lumina.

David era întins pe pat, gol. În locul organelor genitale era o masă sângerândă de măruntaie şi piele.

— Poliția! a strigat, dându-şi silința să se comporte ca şi cum bărbatul ar fi fost în viață. Ai o armă îndreptată asupra ta. Mâinile la vedere.

În loc de răspuns, în urechi i-a bubuit liniştea; şi-a dat seama că i se îngustase câmpul vizual. Draperiile se mişcau. Pe noptiera Juliei era un pahar cu apă, pe jumătate plin. Cuvertura era pe jos, grămadă. Deasupra ei era aruncat un revolver, identic cu al ei, un Sig Sauer 225.

A pus mâna pe radio cu gesturi mecanice.

— 1617 către centrul de control. Avem o victimă, nu mi-e clar dacă trăieşte sau nu. După părerea mea, răni prin împuşcare în zona capului şi a organelor genitale, terminat.

În aşteptarea răspunsului, s-a apropiat de pat, s-a uitat cu mai multă atenție la trupul bărbatului şi şi-a

dat seama că era mort. Ochiul drept era închis, parcă dormea. În schimb, în locul ochiului stâng era o gaură căscată în craniu. Nu curgea sânge de nicăieri, ceea ce însemna că inima încetase să bată. Sfincterele i se relaxaseră, cearşaful se umpluse cu o pată mare de excremente cu miros infect.

— Unde-i ambulanța? a întrebat prin stație. Nu au primit aceeaşi alertă cu noi? Terminat.

— Trimit ambulanța şi criminaliştii, a venit în cască răspunsul centrului de control. Mai e cineva în apartament? Terminat.

Andersson a apărut în cadrul uşii şi a aruncat o privire spre pat.

— Trebuie să vii aici, a spus el, arătând spre uşa de la baie.

A băgat arma în toc, a alergat în hol, a deschis uşa de la baie şi i s-a oprit respirația.

Julia era pe jos, lângă cadă. Părul parcă făcea o aură în jurul capului, era răvăşit într-o baltă de vomă. Purta un tricou mare, îşi ținea genunchii strânşi la gură, în poziție fetală. Era întinsă pe o mână, cealaltă avea pumnul strâns.

— Julia, a şoptit Nina, aplecându-se deasupra ei.

I-a dat părul de pe față şi a văzut că avea ochii deschişi. Figura îi era acoperită cu stropi mici de sânge. Un fir de salivă i se prelingea din colțul gurii până pe podea.

O, Dumnezeule, e moartă şi n-am salvat-o!

Femeia s-a smucit, a deschis gura şi a vomitat.

— Julia! i-a vorbit Nina, tare şi rar. Julia, ai pățit ceva?

Femeia a mai încercat să vomite de câteva ori, apoi s-a prăbuşit din nou pe podea.

— Julia, eu sunt, a spus Nina, luând-o de umeri. Ce s-a întâmplat? Eşti rănită?